

SERRA DE L'OBAC. LA ROCA SALVATGE

Vallès Occidental

De la Casa Nova de l'Obac a la Roca Salvatge per la Serra del Pou i la Carena del Camí Ral. Retorn per la Canal de Mura.

Distància	10 km
Desnivell acumulat	415 m
Nivell de dificultat	fàcil
Data	23 de gener de 2016
Cartografia	Editorial Alpina. Sant Llorenç del Munt i l'Obac (1:25000)
Punts per a GPS	http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=12058582

La Roca Salvatge és un esvelt turó d'afilada carena i parets que cauen a plom a banda i banda.

L'itinerari que proposem ens ocuparà una matinal, però podem allargar-lo enfilant-nos al Castellsapera i al Paller de Tot l'Any. Recorre la part meridional de la Serra de l'Obac i uns quants indrets ben interessants.

Camins ben fressats, fàcils de seguir i pocs dubtes d'orientació.

Accés

S'accedeix a la Casa Nova de l'Obac des d'una cruïlla a la Collada de l'Obac, prop del punt quilomètric 10 de la B-122 entre Terrassa i Rellinars.

Casa Nova de l'Obac (645m)

Deixem el vehicle a la zona d'aparcament situat al peu de les edificacions i pugem les escales que hi accedeixen.

A mà esquerra queda la Casa Nova, un mas vitivinícola construït a les darreries del segle XVIII per l'arquitecte italià Domenico Bagutti per encàrrec d'en Jaume Ubach, el patriarca d'una de les famílies més poderoses de la comarca, que havia incrementat la seva fortuna amb l'exportació de vins i aiguardents. Adquirida per la Diputació de Barcelona, el 1996, la casa es va convertir en Centre Cultural i Punt d'Informació del parc de Sant Llorenç del Munt i l'Obac.

Anem a la dreta, passant per sota La Pastora, anomenat així perquè havia servit d'allotjament de pastors. Aquest edifici i la gran explanada enrajolada contigua, és el que resta de les dependències d'un forn de vidre, enderrocats el 1969, que va funcionar entre els segles XVIII i XIX.

Marxem (NE) pel camí de Rellinars a Matadepera, un ampli camí carreter. A la bifurcació anem a l'esquerra. L'abandonem més amunt, a l'alçada del segon tram pavimentat, per un corriol ben fressat, poc evident a mà esquerra. Ens enfilem en moderat pendent al Turó de la Mamella.

Turó de la Mamella (820m)

Torre de guaita forestal. Estrictament el turó, un roquissar poc evident des del camí, queda uns metres més avall.

Hi gaudim d'una bona perspectiva de la Serra de l'Obac, el Vallès i part del Bages. Podem resseguir ben bé tot l'itinerari que farem: a ponent el sot de la Calsina, al peu de les moles i espadats del Paller de Tot l'Any, la Roca Salvatge i el Castellsapera, de les que se'n despengen les canals de Mura i del Llop.

Pocs metres més amunt, a la bifurcació anem de la dreta (E), per un corriol prou definit, sovint envaït de malesa, en lleugera tendència a baixar.

Torrota de l'Obac (803m)

De planta rectangular, construïda probablement el segle X quan el Llobregat era frontera entre els comtats catalans i Al-Andalus. Encimbellada sobre un cingle des d'on s'albira Montserrat, les valls de Rellinars i Vacarisses i la fondalada del torrent de les Arenes. Fou restaurada el 1987.

Com altres edificacions semblants, fou coneguda com Torre dels Moros i la llegenda la fa custòdia d'un tresor amagat, en aquest cas de l'època dels carlins.

Retornem al camí que hem deixat i continuem (NE) carenejant per la Serra del Pou, termenal entre Terrassa i Vacarisses.

Pou de glaç de l'Estepar (867m)

Construït per Josep Ubach el 1706, amb permís del senyor del terme, el marquès de Castellbell. Excavat al terra solament en sobresurt la coberta de volta. De forma circular i folrat amb murs de pedra, amida un diàmetre de 6 metres i per una fondària de 8,2. La cabuda és de 232 m³.

Situat en una cruïlla de camins on també hi arriba el que prové del de Rellinars a Matadepera.

Continuem (NE) lleugerament decantats al vessant ponentí i separats de la carena per on hi discorre paral·lel el camí al Turó de la Carlina. Després comencem a perdre alçària.

Collet Estret (841m)

Cruïlla de camins a la capçalera de la Canal del Llop on, per la dreta, arriba el del Turó de la Carlina i el que puja del Camí Ral. Per l'esquerra marxa el que baixa per la Canal del Llop, que retrobarem més endavant.

Nosaltres prenem els menys evident, un desdibuixat corriol a mà esquerra que supera una graonada per enfilem-nos a un turó on ja es fa ben evident.

Virem 90° (W) i atenyem el Camí Ral de Barcelona a Manresa que puja des de la Barata i el seguim a l'esquerra.

Resseguim (NW) els plecs al peu del Castellsapera i obviem els camins que, per la dreta, s'enfilen al Coll de les Tres Creus pel Mal Pas del General. Revoltem la capçalera de la Canal de Mura i deixem a mà esquerra el corriol que hi davalla, que retrobarem més endavant. En aquest punt podem albirar l'esveltesa de la Roca Salvatge.

Atenyem el GR 5 que en aquest tram coincideix amb el Camí Ral. El seguim fent alguna drecera.

Canal del Forn Gran (752m)

Senyalitzat per una fita, un estret corriol baixa en fort pendent a mà esquerra. Cal no confondre's dons, poc més enllà, en surt un altre indicat a la Font del Solitari. El nom ve per un forn de calç que es localitza per aquest altre camí. També rep el nom del Solitari, en memòria d'en Gori Jover, un republicà represaliat obligat a viure en aquesta contrada. Però això és una altra història.

Així que flanquegem en fort pendent amb tendència a l'esquerra per la capçalera de la canal, revoltant un esperó amb molt de pati als nostres peus, que la vegetació ens impedeix apreciar. Fins a un collet entre la canal del Forn Gran i la de Mura on, a mà dreta, surt el corriol que s'enfila a la carena de la Roca Salvatge.

Carenegem per camí fàcil, amb algun tram aeri. Una sirga nuada ens ajuda a superar un petit ressalt, darrer obstacle fins al cim.

Roca Salvatge (770m)

Esvelt turó de carena afilada i parets que cauen a plom sobre les canals que l'envolten. Hi gaudim d'una bona panoràmica de l'entorn.

Retornem al collet i continuem camí a mà dreta, davallant altre cop en fort pendent en direcció a la Canal de Mura. Retrobem a mà esquerra el camí que hem deixat en revoltar-ne la capçalera. Poc més enllà creuem la llera del torrent i continuem per l'altre vessant.

Flanquegem per sota l'Agullot de l'Os, creuem la llera de la Canal del Llop i prosseguim per l'altre marge, deixant a mà esquerra el camí al Collet Estret. És un tram molt ombrívol, de bon fer.

A la propera bifurcació anem a l'esquerra. El ramal de la dreta mena a la Calsina. Ben aviat atenyem la font de la Portella.

Font de la Portella (665m)

En un indret ben frescal, una cisterna aprofita les escorrenties de la Serra del Pou i una aixeta en preserva l'aigua. Hi arriba el SL-C 63 que seguim.

Poc més enllà, desviant-nos ben poc del camí, tenim l'opció d'enfilar-nos a al Turó Roig de Vacarisses.

A la propera bifurcació (estaca indicadora), anem a l'esquerra en direcció al pou de glaç que localitzem separat del camí, baixant uns esglaons a mà dreta.

Pou de glaç de l'Obac Vell (660m)

O de la font de la Portella. Fet construir el 1760, per Antoni Ubach, un altre amo del mas de l'Obac, va restar oblidat fins que fou restaurat a primeries de segle. De forma cònica, excavat al terra i folrat amb murs de pedra, amida uns sis metres de fondària.

Podem recuperar el camí pel que hem vingut o seguir pel paral·lel que surt de davant del pou. El corriol que puja a mà esquerra a l'alçada de la línia d'alta tensió ens retornaria al camí d'anada.

L'Obac Vell (665m)

Ruïnes consolidades del mas més important de la contrada, que dóna nom a tota la serra.

Els orígens reculen fins al segle IX amb la construcció d'una torre de defensa. Quan la frontera va establir-se prou més enllà, es va abandonar fins al segle XII quan s'hi establí una família de pagesos, ancestres de la nissaga Ubach, que més endavant esdevindrien els latifundistes més grans de la serra i propietaris acabalats de la comarca.

El 1719 es construeix la torre de vigilància sobre el camí ral de Vacarisses a Mura per protegir-lo del bandolerisme. El 1812 la família passa a ocupar la Casa Nova i deixa el mas a càrrec de masovers. El 1836 un escamot carlí l'incendia com a represàlia contra el darrer masover que no va fer front a una penyora que li exigien. Restava abandonat des d'aleshores.

Per bon camí pavimentat retornem a la Casa Nova de l'Obac.